

Урок 5

27 януари – 2 февруари *

Да пеем песента Господна в чужда земя

Събота следобед

За изучаване през седмицата Псалми 79:5-13; Псалми 88:3-12; Псалми 69:1-3; Псалми 22:1; Псалом 77; Псалми 73:1-20; 1 Петър 1:17.

Стих за запаметяване „Как да пеем песента Господна в чужда земя?“ (Псалми 137:4).

Не е нужно да навлизаме дълбоко в „Книгата на псалмите“, за да открием, че тези псалми са произнесени в един несъвършен свят, свят на грях, зло, страдание и смърт. Установеното творение, управлявано от суверенния Господ и Неговите праведни закони, е постоянно заплашено от зло. Докато грехът покварява света все повече и повече, земята от ден на ден се превръща в „чужда земя“ за Божия народ. Тази реалност предизвиква съзнанието на псалмиста: Как да живее живот на вяра в чужда земя?

Както вече видяхме, псалмистите признават Божието суверенно управление и сила, както и Неговите праведни съдби. Те знаят, че Бог е вечното и неизменно убежище и

помощ във време на напасти. Поради тази причина понякога са объркани (а кой ли не е?) от очевидното отсъствие на Бога и разрастването на злото пред лицето на суверенния и добър Господ. Парадоксалната природа на псалмите като молитви се проявява в отговорите на псалмистите към привидното мълчание на Бога. С други думи, те не приемат безучастно възприятието за отсъствие на Бога, както и за Божието присъствие.

** Прочете урока от тази седмица, за да се подготвите за съботата, 3 февруари.*

Дните на злото

Прочетете Псалми 74:18-22 и Псалми 79:5-13 . Какво е заложено тук на карта?

Псалмистът се стреми да осмисли великата борба между Бога и силите на злото и посочва безкрайното Божие търпение, както и Неговата неизчерпаема мъдрост и сила.

В Псалмите проблемът със злото е преди всичко теологичен; той неизбежно засяга въпроси, свързани с Бога. Ето защо разрушаването на Йерусалим и на храма се разглежда най-вече като скандализиране на Божеството, защото предоставя възможност на езичниците да похулят Бога. Божието наследство (народът на Израил) е знак на Неговия божествен избор и завет (Второзаконие 4:32-38; Второзаконие 32:8,9), който никога няма да се провали. Концепцията за Божието наследство съдържа и измерението на последното време, тъй като един ден всички народи ще станат Божие наследство и ще Му служат. Възгледът, че народите заграбват Божието наследство, застрашава тези божествени обещания.

Несъмнено псалмистът признава, че греховете на хората са покварили заветната връзка между народа и Бога и са навлекли върху хората всички последици от това (Псалми 79:8,9). Оцеляването им зависи единствено от Божията благодатна намеса и възстановяването на заветната връзка чрез изкуплението на греха. Господ е „наш Спасител“, което говори за Божията вярност към Неговите заветни обещания (Псалми 79:9).

Въпреки това, по-важно от възстановяването на съдбата на Израил е защитата на Божия характер в света (Псалми 79:9).

Ако злите действия на народите останат ненаказани, ще изглежда, че Бог е изгубил силата Си (Псалми 74:18-23; Псалми 83:16-18; Псалми 106:47). Само когато Той спаси Своя народ, името Му ще бъде оправдано и възвишено.

Същият принцип е съществувал тогава, както и днес. Нашите грехове, нашето отстъпление, нашите злини ще донесат лошо име не само на нас самите, но което е още по-лошо, на Бога, чието име изповядваме. Нашите грешни действия могат да имат пагубни духовни последици и върху собственото ни свидетелство и мисия. Колко хора са се отвърнали от нашата вяра поради действията на такива, които изповядват Христовото име?

„ В усъвършенстването на характера на Божия народ е включено прославянето на Бога и прославянето на Христос ” (Уайт, Е. Копнежът на вековете. Стр. 671 – англ. изд.). Как разбирате тази важна истина и какво следва да означава тя във вашия християнски живот?

Вратата на смъртта

Прочетете Псалми 41:1-4; Псалми 88:3-12 и Псалми 102:3-5,11,23,24 . Какви преживявания описват тези стихове? В какво можете да се отъждествите с казаното тук?

Тези молитви за спасение от болести и смърт показват, че Божиите деца не са свободни от страданията на този свят. Псалмите разкриват ужасните страдания на псалмиста. Той няма сили, съхне като трева, не може да яде, отделен е с мъртвите, лежи като убит в гроба, отвратителен е за приятелите си, страдащ и отчаян. Костите му са залепнали за кожата.

Много псалми предполагат, че Господ допуска неприятностите поради непокорството на Израил. Псалмистът признава, че грехът може да причини болест; следователно той се позовава на опрощението, което предшества изцелението (Псалми 41:3,4). Въпреки това някои псалми, като Псалом 88 и Псалом 102, признават, че невинното страдание на Божия народ е житейски факт, колкото и да е трудно да бъде разбран.

В Псалом 88 Бог е посочен като отговорен за това, че псалмистът се намира на ръба на смъртта (Псалми 88:6-8). Забележете обаче, че дори когато се изричат най-дръзките жалби, вопълът очевидно е акт на вяра, защото ако Господ в Своя суверенитет допуска неприятности, Той би могъл да възстанови благополучието на Своето дете.

На прага на гроба псалмистът си спомня Божиите чудеса, милост, вяност и правда (Псалми 88:10-12). Въпреки усещането си, че е поразен от Бога, псалмистът се държи за Него. Въпреки че страда, той не отрича Божията любов и знае,

че Бог е единственото му спасение. Тези призиви показват, че псалмистът е наясно не само със страданието, но също така има интимно познание за Божията благодат и че двете не са непременно взаимно изключващи се.

Накратко, както Божието допускане на страданието, така и Неговото избавление е проява на върховния Му суверенитет. Осъзнаването, че Бог владее положението, вдъхва надежда. Когато четем Псалом 88 в светлината на Христовите страдания, ние изпитваме благоговение пред дълбините на Неговата любов, чрез която Той е готов да премине през вратата на смъртта в името на човечеството.

Помислете за Исус на кръста и какво е понесъл поради греха. Как тази реалност, че Бог в Христос е страдал дори повече от всеки един от нас, трябва да ни помогне да съхраним вярата си даже по време на страдание и изпитания?

Къде е Бог?

Прочетете Псалми 42:1-3; Псалми 63:1; Псалми 69:1-3 и Псалми 102:1-7 . Какво причинява силна болка на псалмиста?

Не само личните и обществените страдания притесняват псалмиста, но също, ако не и повече, привидната липса на внимание от страна на Бога към трудностите на Неговите служители. Божието отсъствие се усеща като силна жажда в суха земя (Псалми 42:1-3; Псалми 63:1) и смъртна мъка (Псалми 102:2-4). Псалмистът се чувства отделен от Бога и се сравнява със самотните птици. „Приличам на пеликан в пустиня, станал съм като бухал в развалини. Лишен от сън, станал съм като врабче, усамотено на покрива на къщата“ (Псалми 102:6,7).

Споменаването на пустинята подчертава усещането за изолация от Бога. Птицата, „усамотена на покрива“, е извън гнездото си – своето място за почивка. Псалмистът вика към Бога от „дълбоки води“, сякаш е погълнат от мощни води и потъва в „дълбока тиня“ (Псалми 69:1-3, Псалми 130:1). Тези образи описват потискаща ситуация, от която няма изход, освен чрез божествена намеса.

Прочетете Псалми 10:12, Псалми 22:1, Псалми 27:9 и Псалми 39:12 . Как реагира псалмистът на привидното отсъствие на Бога?

Забележително е, че псалмистите решават да не мълчат пред лицето на Божието мълчание. Те непоколебимо вярват в молитвата, защото тя е насочена към живия и милостив Бог. Той все още е там дори когато привидно отсъства. Той все още е същият Бог, Който ги е чувал в миналото, и затова те са уверени, че ги чува и сега.

Случаите на Божието мълчание карат псалмистите да изпитват себе си и да търсят Бога, но с изповед и смирени молби. Те знаят, че Бог няма да мълчи вечно. Псалмите показват, че общуването с Бога трябва да продължи, независимо от обстоятелствата в живота.

Какво можем да научим от отговорите на псалмиста спрямо привидното Божие отсъствие? Как реагирате в моментите, когато Бог наистина като че ли мълчи? Какво крепи вашата вяра?

Неговото обещание провалило ли се е завинаги?

Прочетете Псалом 77 . През каква опитност преминава авторът?

Псалом 77 започва с молба към Бога за помощ, изпълнена със скръб и болезнено припомняне на миналото (Псалми 77:1-6). Цялото същество на псалмиста се насочва с тъга към Бога. Той отказва да бъде утешен от каквото и да било облекчение освен това, което идва от Бога.

Но споменът за Бога, изглежда, засилва неговата мъка. „Спомням си за Бога и се смущавам“ (Псалми 77:3). Еврейското *hamaḥ* , „стенене“, често описва бученето на буйни води (Псалми 46:3). По подобен начин цялото същество на псалмиста е в състояние на силно безпокойство.

Как споменът за Бога може да предизвика толкова силни чувства на страдание? Една поредица от тревожни въпроси разкрива причината за неговата мъка (Псалми 77:7-9): Променил ли се е Бог? Възможно ли е Бог да предаде Своя завет?

Резкият контраст между Божиите спасителни действия в миналото и Божието привидно отсъствие в настоящето кара псалмиста да се чувства изоставен от Бога. Ако Бог се е променил, тогава за псалмиста няма надежда – заключение, което той се бори да отхвърли.

Междувременно псалмистът не може да заспи, защото Господ го държи буден (Псалми 77:4). Това напомня за други библейски герои, чието безсъние е използвано по Божие

провидение за напредъка на Неговите цели (Битие 41:1-8; Естир 6:1; Даниил 2:1-3). Дългата безсънна нощ кара псалмиста да обмисли миналите спасителни действия на Господа, но с нова решимост (Псалми 77:5,10).

Уверението, което псалмистът получава от Бога, не се състои в обяснения за личното му положение, а по-скоро като потвърждение на Божията вярност и надеждност (като Йов). Псалмистът е насърчен да чака Господа с вяра, знаейки, че Той е същият Бог, вършил чудеса в миналото на Израил (Псалми 77:11-18). Псалмистът също така осъзнава, че „следите Ти не се познаваха“ (Псалми 77:19), разпознавайки Божието ръководство дори в ситуации, в които Неговото присъствие не е очевидно за човешките очи. Псалмистът признава, че Бог е едновременно разкрит и скрит, и затова възхвалява тайнствените и суверенни пътища на Господа.

Помислете за минали ситуации, когато Господ е работил в живота ви. Как тази истина би могла да ви помогне да се справите с това, с което се сблъсквате сега?

Да не би да се изкушат праведните

Прочетете Псалми 37:1,8; Псалми 49:5-7; Псалми 94:3-7 и Псалми 125:3 . С какво се сблъсква псалмистът?

Тези псалми оплакват настоящото благоденствие на нечестивите и описват предизвикателството, което този факт поставя пред праведните. Нечестивите не само просперират, но понякога и открито презират Бога и потискат другите. Смущаващият въпрос е, че докато „скиптърът на нечестието“ (Псалми 125:3) властва над света, „скиптърът на правотата“ (Псалми 45:6) като че ли се е изтощил. Защо тогава не се откажем и не прегърнем злото, както правят другите?

Прочетете Псалми 73:1-20,27 . Какво помага на псалмиста да премине през кризата? Какъв е краят на онези, които се надяват на безполезни неща? (Вж. също 1 Петър 1:17.)

Докато псалмистът в Псалом 73 остава фокусиран върху сегашното беззаконие в света, той не е в състояние да види голямата картина от гледна точка на Бога. Проблемът, който процъфтяването на злото поставя пред неговата вяра, е огромен; той също така вярва, че неговият аргумент за безполезността на вярата се основава на реалността.

Но Псалом 73 показва, че „тези неща подлъгват онези, които пренебрегват първия стих на този псалом, който е обобщението на целия текст: „Благ е наистина Бог към Израил,

към чистосърдечните!“ (Johannes Bugenhagen, Reformation Commentary on Scripture [Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2018], p. 11).

Псалмистът е отведен в светилището, мястото на Божието суверенно управление, и там му е напомнено, че „днес“ е само едно парче от мозайката и той трябва да обмисли „края“, когато нечестивите ще се изправят пред Божия съд. Фактът, че псалмистът разбира тази истина в светилището и изповядва предишното си безумие, показва, че реалността може да бъде схваната единствено чрез духовно прозрение, а не чрез човешка логика.

Как обещанието за Божия съд над света и над цялото му зло ви дава утеха сега, когато толкова много зло остава безнаказано?

Разширено изучаване: Прочетете Псалом 56 ; главата „Радост в Господа“ от кн. „Пътят към Христос“ на Елън Уайт.

Подобно на псалмистите Божиите избрани от всички времена понякога се питат как да пеят Господните песни в „чужда земя“. Нашата вяра в Божието суверенно управление е подложена на предизвикателство, и то понякога сериозно, и може да се замислим дали Бог владее положението, дали наистина е толкова могъщ и добър, колкото твърди Писанието.

Библейската вяра често предполага несигурност и напрежение толкова, колкото и увереност и утвърждаване. Понякога несигурността и напрежението, особено пред лицето на злото и привидното Божие отсъствие, могат да бъдат почти непоносими. И все пак несигурността никога не трябва да е относно Бога, Неговия любящ и праведен характер и надеждност. Псалмистите може да са несигурни за бъдещето, но те често се обръщат към Божията неизменна любов и вяръност (Псалми 36:5-10; Псалми 89:2,8).

Така и ние трябва да следваме същия пример. „Мобилизирайте всичките си сили, за да гледате нагоре, а не надолу към вашите трудности, и никога няма да пропаднете по пътя. Скоро ще видите зад облака как Христос подава ръка, за да ви помогне. От вас ще се иска само да протегнете своята ръка с проста вяра и да Го оставите да ви води. Доверите ли се, тогава ще се обнадеждите чрез вярата си в Исус“ (Уайт, Е. Свидетелства към църквата. Т. 5, стр. 578, 579 – англ. изд.).

Времената, когато Бог „скрива лицето Си“, не подкопават ефикасността на молитвата. Напротив, тези случаи карат псалмистите да изпитват себе си, да си припомнят Божиите минали спасителни действия и да търсят Бога с изповед и смирени молби (Псалми 77:10-12; Псалми 89:46-52). „Вярата става силна, когато влиза в конфликт със съмненията и противоположните влияния. Опитът, придобит в тези изпитания, е по-ценен от най-скъпоценните камъни“ (Уайт, Е. Свидетелства към църквата. Т. 3, стр. 555 – англ. изд.).

Въпроси за разискване:

- 1. Какво напрежение изпитват псалмистите пред лицето на злото? С какви подобни напрежения сте се сблъскали и как сте се справяли с тях? Как поддържате вярата си в такива ситуации?**
- 2. Къде трябва да търсим отговори, когато вярата ни в Бога е подложена на изпитания или е изпитана от хора, чиито собствени страдания ги карат да поставят под съмнение добротата и силата на Бога?**
- 3. Как отговаряте на често срещания въпрос за злото в свят, създаден и поддържан от един всемогъщ Бог на любовта? Как мотивът за великата борба помага да се отговори, поне донякъде, на това предизвикателство?**

Тази събота, 03.02.2024 г. , ще се молим за църкви „Три водици“ и „Троян“ .

Разказ

Да се откажеш от Бога: Част 1

От Андрю Макчесни

Петгодишният Секуле се изплашил от предупрежденията на баба си за ада. „Трябва да си добър – каза бабата. – Ако не си добър, ще отидеш в ада.“

„Какво означава да отидеш в ада?“, попитало момчето.

„Ще гориш във вечен огън, ако лъжеш или крадеш. Ще страдаш в огъня цяла вечност.“

Думите на бабата предизвикали силен страх в малкото момче. Бил объркан. От една страна, тя казвала, че Бог е любов. От друга страна, твърдяла, че ако Секуле лъже, ще се озове в ада. Момчето се изплашило, тъй като понякога му се налагало да лъже.

Не знаел какво да прави. Не можел да попита родителите си. Те не били християни в тогавашната комунистическа Черна Гора. Бабата била единствената християнка, която познавал в селото.

Веднъж, когато никой не го наблюдавал, се скрил зад храст и се скарал на Бога: „Не знам защо хората казват, че си любов – казал той. – Ти не си любов, а чудовище. Създал си ме само за да отида в огъня. Трябва ли да не лъжа и да върша лоши неща? Не мога да повярвам и няма да вярвам в Теб. Ти си чудовище.“

Секуле приключил с Бога. Бил само на пет години и не се интересувал от Него.

След девет години, когато бил на 14, Секуле бил изпратен да учи в Сараево, столицата на Босна и Херцеговина. Сред всичките 700 момчета в училището, той бил единственият от Черна Гора. Когато разбрал, че ще му е трудно да бъде аутсайдер, той започнал да се бие, за да бъде приет от съучениците си. Влизал в схватки почти всеки ден. Ако някой докосвал ушите му – а това било голямо изкушение, защото стърчали като дръжки на чаша – той веднага нападал със

злоба. След един бой му останал белег от нож върху ръката. Секуле също така тормозел учениците. Ако по-малко момче получело колет с храна, той го хващал за глезените и го увисвал от прозореца, докато се сдобие с колета.

След три години на битки в Секуле се зародило желанието да познае истината. Чудел се дали баба му е говорела истината за Бога. Но какво е истина? В Сараево имало няколко основни религии – ислям, православие, католицизъм и юдаизъм. Секуле се чудел защо има толкова много религии, след като Бог е един. Решил да се запознае с всички религии, за да научи истината.

Продължението следва.

Секуле Секулич е заможен предприемач и верен адвентист от седмия ден в Черна Гора. Прочетете повече от неговата история следващата седмица. Благодаря ви за мисията на съботното училище предложения, които помагат за разпространението на добрата новина за скорошното идване на Исус в Черна Гора и по света.